

РЕШЕНИЕ

№ 4525

гр. София, 07.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 13.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3308** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл.от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на „З ЕН С.“ Е., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Н. Д. Т., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С348-0038393/31.01.2020г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“-С. в Главна дирекция „Фискален контрол” при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” и чл.187 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект – автосервиз, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до този обект за срок от 14 дни.

В жалбата се сочи, че оспорената заповед е неоснователна и незаконосъобразна, като в същата са изложени мотиви единствено и само по отношение на незаконосъобразността на разпореждането за допускане на предварително изпълнение на същата.

В с.з., жалбоподателят, чрез адв. М. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Овнарски жалбата като неоснователна. Прави искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не

заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.01.2020 г. контролните органи при ТД на НАП- С. осъществяват проверка на търговски обект по смисъла на §1, т.41 от ДР на ЗДДС – автосервиз, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя. В хода на проверката извършват контролна покупка на 1 брой антифриз на стойност 8.00 лв., платена в брой от проверяващите. За покупката не е бил издаден касов бон едновременно с получаване на плащането, въпреки, че в обекта е имало регистрирано работещо фискално устройство. Неиздаването на касов бон се потвърждава и от отпечатания от фискалното устройство КЛЕН, където контролната покупка не е отразена. Съставен е Протокол № 0038393/22.01.2020г. Въз основа на приетата в протокола фактическа обстановка административният орган е приел, че жалбоподателят в нарушение на чл.25, ал.3 от Наредба № Н-18/2006 г. не е изпълнил задължението си да регистрира и отчете извършената продажба на стойност 8.00 лв. чрез издаване на фискална касова бележка и на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” ЗДДС, на 31.01.2020 г. издава Заповед № ФК-С348-0038393, с която е наложил оспорената ПАМ, като на основание чл.187 ЗДДС е забранил достъпа до обекта за срок от 14 дни.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл.186, ал.3 ЗДДС компетентен да наложи ПАМ по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС е орган по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. За доказване компетентността на органа, издал акта, по делото е представена Заповед № ЗДУ-ОПР-16/17.05.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП, съгласно т. 1 от която началниците на отделите „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП са упълномощени да налагат принудителна административна мярка запечатване на обект по чл. 186 ЗДДС. Въз основа на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Заповедта е в предписаните от закона форма и съдържание. Към заповедта са изложени обширни мотиви. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните норми.

Чл.118, ал.1 ЗДДС определя, че всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон). Това задължение за издаване на фискална касова бележка е отразено и в чл.25, ал.1 от издадената на основание чл.118, ал.4 ЗДДС Наредба № Н-18/13.12.2006 г. Безспорно по делото е установено, че жалбоподателят не е изпълнил това си задължение и не е издал фискална касова бележка за извършената контролна покупка от проверяващите органи. Неизпълнението на задължението по чл.118, ал.1 ЗДДС обуславя налагането на принудителната административна мярка по чл.186, т.1 б.”а“ от същия закон. В този случай административният орган действа при условията на обвързана компетентност – осъществяването на това нарушение задължително води до налагане на

принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че в случая се касае за покупка от 8 лв., което едва ли би могло да засегне събирателната функция на бюджета и да доведе до настъпване на значителни и трудно поправими вреди за фиска. В случая се касае до принудителна административна мярка, а не за административно наказание, поради което не може да се прави възражение за явна несправедливост. Нарушението на чл.118, ал.1 ЗДДС не съдържа в състава си стойност на неиздания фискален касов бон, самото издаване, независимо от стойността, е въведено в нарушение.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт отговаря на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК в полза на ТД на НАП С. следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и осъществените от пълномощника на ответника процесуални действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „3 ЕН С.“ Е., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Н. Д. Т., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С348-0038393/31.01.2020г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“-С. в Главна дирекция „Фискален контрол” при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” и чл.187 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект – автосервиз, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до този обект за срок от 14 дни..

ОСЪЖДА „3 ЕН С.“ Е., ЕИК:[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: